

HOOFDSTUK I

HOE HET VERHAAL BEGON ...

Er was eens een klein stadje, verscholen tussen een dichtbegroeid bos en zacht glooiende grasheuvels. Het stadje lag op een helling die langzaam naar het zuiden afdaalde, met rijen kleine daken die eruit-zagen als sneetjes geroosterd brood. In het midden lag het station en iets verderop stonden het gemeentehuis, het politiebureau, de brandweerkazerne en de school gezellig bij elkaar. Het leek een heel gewoon stadje, zoals zoveel andere. Maar als je goed oplette, zag je dat er hier iets heel bijzonders was, iets wat in gewone steden niet te vinden was.

In de toppen van de hoogste bomen hingen zilveren belletjes die soms luid rinkelden, ook al was er geen zuchtje wind. Dan keken de mensen elkaar aan en lachten: 'O jee, kleine Kiki is weer met haar voeten achter de belletjes blijven haken!'

De kleine Kiki over wie iedereen sprak, was een heel bijzonder meisje. Want hoe kon zo'n klein meisje de belletjes hoog in de bomen laten rinkelen? Zullen we eens binnengluren in het huis waar Kiki woont, daar in het oosten van de stad?

Aan de poort die uitgaf op de straat hing een houten bord waarop stond: *Medicijn tegen niezen – Hier te verkrijgen*. De groengeverfde poort stond wijd open en daarachter lag een ruime tuin met links achterin een laag huis. In de tuin groeiden allerlei vreemde planten met grote puntige bladeren, keurig in rijen geplant. Een kruidige geur verspreidde zich tot in het huis. De geur was het sterkst in de keuken, waar een grote koperen pan op het fornuis stond. Vanuit de keuken keek je recht in de woonkamer. Je zag geen schilderijen of foto's aan de muur zoals in de meeste huizen, maar er hingen twee bezems aan de wand: een grote en een kleine, gemaakt van samen-gebonden takken. Een beetje vreemd, nietwaar?

Hoor je dat? Uit de woonkamer weerklonken de stemmen van het gezin, dat gezellig rond de tafel zat met een kop thee.

'Kiki, wanneer vertrek je nu eindelijk? Het wordt hoog tijd dat je een beslissing neemt. Je kunt niet eindeloos blijven uitstellen. Kom op, vertel,' zei een vrouw op dringende toon.

'O nee, begin je nu alweer? Maak je geen zorgen, mam. Ik ben tenslotte jouw dochter, een jonge heks. Ik denk er echt wel over na,' antwoordde Kiki een tikje geïrriteerd.

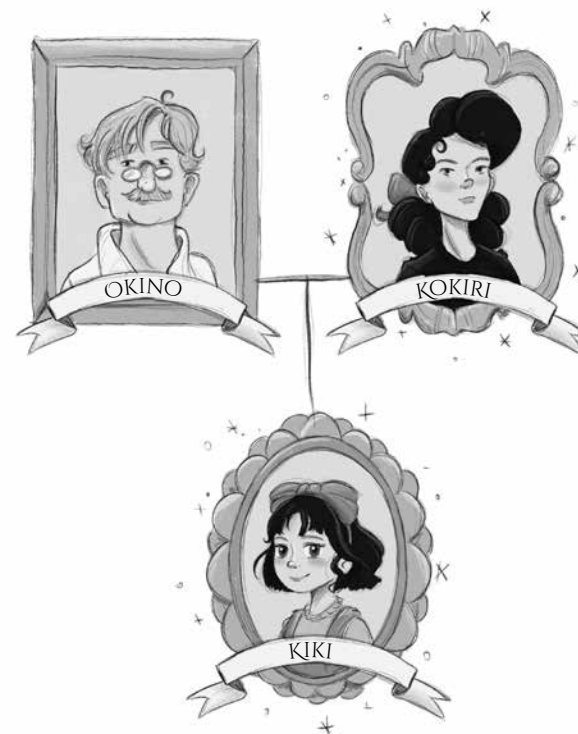
'Lieverd, waarom laat je dit niet gewoon aan Kiki over?' klonk een rustige mannenstem. 'Als Kiki er zelf niet klaar voor is, kun je zeuren zoveel je wilt, het haalt toch niets uit.'

'Ja, misschien heb je gelijk. Ik kan het niet helpen. Ik voel me

gewoon zo verantwoordelijk voor haar,' zei de moeder met een stem die wat hoger klonk dan eerst.

Je had het vast al begrepen: in dit huis woonde een heksenfamilie. De moeder, Kokiri, was een volbloed toverheks en kwam uit een familie met een lange heksentraditie. Okino, de vader, was een gewone man, een geleerde die legendes en verhalen over heksen en feeën bestudeerde. Hun enige dochter Kiki stond op het punt dertien te worden. Samen praatten ze over de dag waarop Kiki op eigen benen moest gaan staan.

Als een heks met een 'gewone' man trouwde en ze een dochter kregen, werd het meisje op tienjarige leeftijd voor een belangrijke keuze gesteld: wilde ze een heks worden of niet? Koos ze ervoor om heks te worden, dan ging ze meteen bij haar moeder in de leer. En als ze dertien jaar werd, moest ze een nacht uitkiezen waarop de volle maan scheen om het ouderlijk huis te verlaten. Dan vloog ze naar een dorp of stad waar nog geen andere heksen woonden, om daar in haar eentje te gaan leven.

Voor een klein meisje was dat geen eenvoudige opdracht. Toch bleef het een belangrijke traditie. Omdat de magische krachten van heksen afnamen en hun aantal flink gedaald was, moest het gebruik hun voortbestaan verzekeren en zoveel mogelijk mensen in dorpen en steden eraan herinneren dat heksen écht bestonden.

Kiki had op haar tiende besloten heks te worden en was meteen begonnen de magische krachten van haar moeder te bestuderen. Ze leerde twee dingen: geneeskrachtige kruiden kweken om medicijnen te bereiden tegen het niezen en een bezem besturen. Het vliegen op de bezem ging al snel goed. Maar naarmate ze ouder werd, raakte ze steeds vaker afgeleid. Ze dacht dan aan de vervelende puisten op haar neus, of aan welke jurk ze wilde dragen op het verjaardagsfeest van een vriendinnetje.

Telkens als haar gedachten afdwaalden, begon de bezem te zakken. Op een keer moest ze zó aan haar mooie nieuwe ondergoed

denken dat ze niet eens merkte dat ze daalde, tot ze tegen een elektriciteitspaal botste. Haar bezem was helemaal stuk en Kiki hield er drie bulten aan over: eentje op het puntje van haar neus en twee op haar knieën.

En zo kwam het dat Kokiri, Kiki's moeder, de hoogste bomen van het stadje uitkoos en belletjes vastmaakte in de toppen. Telkens wanneer Kiki even verstrooid raakte en haar bezem begon te zakken, raakten haar voeten de belletjes en het klingelende geluid bracht haar meteen weer bij de les. Gelukkig rinkelden de belletjes de laatste tijd een stuk minder.

Het niesmedicijn maken was echter helemaal niks voor Kiki. Misschien was ze er gewoon te ongeduldig voor. Geneeskrachtige kruiden kweken, de bladeren en de wortels fijnsnijden en het mengsel langzaam laten inkoken: hoe hard ze het ook probeerde, het wilde haar maar niet lukken.

‘Zal er dan weer een magische kracht verloren gaan?’ zuchtte Kokiri.

Vroeger hadden heksen meerdere magische krachten. Maar stukje bij beetje verdwenen die krachten een voor een. Zelfs een volbloed heks als Kokiri beheerste nu nog slechts twee magische krachten. Het was dus niet verwonderlijk dat ze van streek was nu bleek dat Kiki geen interesse had in het maken van het niesmedicijn.

‘Door de lucht zoeven is zoveel leuker dan de hele tijd in een pan staan roeren,’ zei Kiki opgewekt.

Okino probeerde Kokiri gerust te stellen. ‘Ach, laat haar maar,’ zei hij. ‘Misschien komen die verdwenen krachten later nog wel terug. En bovendien heeft ze toch haar zwarte kat?’

Van oudsher hoort bij elke heks een zwarte kat. Zo’n kat kun je eigenlijk beschouwen als een magische kracht op zich. Ook Kiki had er een: een klein zwart beestje dat Jiji heette. Vroeger had Kokiri ook een kat, Mémé. Als een heks een dochter kreeg, koos ze een zwart katje uit dat rond dezelfde tijd was geboren als het meisje. Zo konden ze samen opgroeien. Naarmate het meisje ouder werd, leerden zij en haar kat met elkaar te praten, op een manier die alleen zij begrepen. Wanneer het meisje later op eigen benen stond, werd de kat haar bijzondere metgezel: iemand met wie ze lief en leed kon delen. En als het meisje uiteindelijk volwassen werd en een partner vond, ging ook de kat op zoek naar een maatje en gingen ze ieder hun eigen weg.

HOOFDSTUK 2

KIKI LEERT OP EIGEN BENEN STAAN

Na de theepauze gingen Kokiri en Okino voor boodschappen de deur uit. In de tuin zaten Kiki en Jiji samen in het zonnetje wat voor zich uit te dromen.

‘Het wordt tijd dat ik vertrek,’ mompelde Kiki tegen zichzelf.

‘Zeker weten,’ zei Jiji, terwijl hij zijn kopje optilde en haar aankeek. ‘Je gaat me nu toch niet vertellen dat je geen heks meer wilt worden, hè?’

‘Natuurlijk niet. Dat was mijn eigen beslissing,’ antwoordde Kiki vastberaden. Even dacht ze terug aan de opwinding die ze had gevoeld toen ze voor het eerst op een bezem vloog.

Tot haar tiende was Kiki opgegroeid als een gewoon meisje. Natuurlijk wist ze dat haar moeder een heks was en dat ze op haar tiende moest beslissen of ze zelf ook een heks zou worden. Maar eerlijk gezegd had ze daar nooit écht over nagedacht. Tot een vriendinnetje op een dag, niet lang nadat ze tien was geworden, zei: ‘Ik volg later mijn moeder op en word net als zij kapster!’ Vanaf dat moment bleef